

РЕШЕНИЕ

№ 7591

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9675** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 39 от Закона за държавните помощи (ЗДП).

Образувано е по жалба вх. № 10654/09.04.2020 г., по описа на АССГ, чрез Министерство на земеделието, храните и горите (МЗХГ), на [фирма], вписано в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], СО-район „И.“, п.к. 1756,[жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор И. И. И., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-25/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който е установено „публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 3 063 183,24 лв., от които „установен размер на задължението: 1 929 904 лв. и лихва: 1 133 279,24 лв.“, издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/.

Въведени са оплаквания за неправилност и незаконосъобразно на процесния акт, поради несъответствието му с приложимите материалноправни разпоредби, съществени нарушения на административно производствените правила и необоснованост и немотивираност. Излага съображения, че е проведена незаконосъобразно процедурата по ЗДП, тъй като не е била изпълнено задължението

си органа да събере, изследва и анализира всички относими факти и обстоятелства, обосноваващи, наличието на предпоставките, за несъвместима държавна помощ, посочени в Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014г., чийто адресат е Република България, в лицето на администратора на помощ Министъра на ЗХГ, който е компетентен да издава индивидуални административни актове по реда на Глава VI от Закона за държавните помощи. Прави възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на установеното от административния орган вземане за държавна помощ по ДОПК.

В съдебно заседание, чрез процесуалните си представители адв. Т. и М., поддържат жалбата. Претендират направените по делото разноски за ДТ и депозит за вещо лице. Правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представят писмени бележки.

Ответникът – Министърът на земеделието, храните и горите, чрез процесуалния си представител адв. Х., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. Претендира присъждане на разноските по делото. Представя писмени бележки

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена-не изпраща представител, не депозира становище.

От фактическа страна.

Не е спорно по делото обстоятелството, че по отношение на Република България е постановено и влязло в сила Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г., относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) и SA.26217 (2011/С), приведена в действие от Република България при замените на горска земя. Решението не е обжалвано по надлежния ред пред Общия съд на ЕС, като отказът от оспорване се основава на изрично решение на МС от 05.11.2014г., представляващо общодостъпна информация, въз основа на публикуването му в кратък стенографски вариант на публичния сайт на МС, поради което и се установява, че този общ административен акт на ЕК, е влязъл в сила. Решението на ЕК, е постановено във връзка с констатирано нарушение на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/, а именно- неизпълнение на задължението на РБългария, като държава-членка да уведоми ЕК /неспазване на процедурата по нотификация/, във връзка с предоставянето на държавна помощ.

От диспозитива на посоченото Решение на ЕК се установява, че със същото е констатирано несъвместимо с вътрешния пазар, по смисъла на чл. 108, § 3 от ДФЕС и в нарушение на чл. 107 от ДФЕС, предоставяне от страна на Република България на фактическа възможност за осъществяването на определени двустранни сделки по замяна на земи горска територия, между държавата, като техен собственик и частноправни субекти, които не са идентифицирани, а е посочен общо период, в който са осъществени сделки, попадащи хипотетично в обхвата на предоставена неправомерна държавна помощ, а именно: от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 година.

С Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. е постановено, както следва: „Член 1: Държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 1.01.2007 г. — 27.01.2009 г., неправомерно приведена в действие от 48 Република България в нарушение на член 108, параграф 3 от Договора, е несъвместима с вътрешния пазар;

Член 2: Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, не представлява помощ, ако към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 2 от Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета¹⁰³, който е бил приложен към момента на предоставяне на помощта; Член 3: Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, която към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 1 от Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета, или на условията съгласно всяка друга одобрена схема за помощ, е съвместима с вътрешния пазар до максималния интензитет на помощ, приложен за този вид помощи; Член 4: 1/. Република България възстановява от бенефициерите несъвместимата помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1; 2/. Чрез дерогация от разпоредбите на параграф 1 по-горе, несъвместимата помощ може да бъде възстановена от бенефициерите чрез отмяна на сделките за замяна в случаите, когато не са извършени материални промени в засегнатите от сделката горски земи държавна и частна собственост след датата на тази сделка; 3/. Сумите, които трябва да бъдат възстановени, включват лихви, начислени от датата на предоставянето им на разположение на бенефициерите до действителното им възстановяване; 4/. Лихвеният процент се изчислява с натрупване в съответствие с глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 и с Регламент (ЕО) № 271/2008. 5/. Република България отменя всички неизплатени плащания на помощ, предоставена в контекста на сделките за замяна и посочена в член 1, считано от датата на приемане на настоящото решение. ¹⁰³ Изменен с Регламент (ЕС) № 733/2013 на Съвета от 22 юли 2013 г., ОВ L 204, 31.7.2013 г., стр. 11. 49; Член 5. 1/. Възстановяването на помощта, предоставена по схемата, посочена в член 1, се извършва незабавно и ефективно; 2/. Република България гарантира, че настоящото решение е напълно изпълнено в срок от дванадесет месеца от датата на уведомяването за него; Член 6. 1/. В срок от четири месеца от уведомяването за настоящото решение Република България предоставя на Комисията следната информация: а) списък на всички сделки за замяна, като посочва следната информация: - административните и пазарните цени за частните и държавните горски парцели, които са заменени, информация за допълнителните парични суми, включени във всяка сделка, както и произтичащия от това размер на държавната помощ; - наименованието на частната страна, т.е. на бенефициера на сделката за замяна, участваща във всяка сделка, и причините, поради които се счита или не се счита, тази страна е предприятие. б) установяване на случаите, при които възстановяването ще се извърши въз основа на пазарните цени към момента на сделките за замяна, посочени в представеното от България становище 2014/032997; в) установяване на случаите, при които възстановяването ще се осъществи чрез отмяна на сделката за замяна; г) установяване на случаите, при които възстановяването ще се извърши въз основа на сумите, определени от независим експерт оценител и документи, доказващи, че такъв независим експерт е бил назначен след подбор чрез публична тръжна процедура и одобрение от Комисията; 2/. В срок от осем месеца от уведомяването за настоящото решение Република България предоставя на Комисията следната информация: а) списъка на бенефициерите, които са получили помощ, предоставена при посочените в член 1 сделки за замяна, и общия размер на помощта, получена от всеки от тях в резултат на тези сделки; б) общата сума (главница и лихви по възстановяване), която трябва да бъде възстановена от всеки бенефициер; в) подробно описание на вече предприетите и предвидените мерки за изпълнение на

настоящото решение; г) документи, доказващи, че на бенефициерите е наредено да възстановят помощта. 3/. В срок от дванадесет месеца след уведомяването за настоящото решение Република България представя документи, доказващи, че помощта е била възстановена изцяло от съответните бенефициери. 4/. Република България информира редовно Комисията за напредъка по изпълнение на националните мерки, взети в изпълнение на настоящото решение, до окончателното възстановяване на помощта, предоставена при сделките за замяна и посочена в член 1, като представя доклади на всеки два месеца. По искане на Комисията тя предава незабавно информация за вече взетите и предвидените мерки в изпълнение на настоящото решение. Тя предоставя също подробна информация относно сумите на помощта и лихвите по възстановяването, които вече са възстановени от бенефициерите; Член 7: Адресат на настоящото решение е Република България.

Решение С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. на ЕК, е издадено на основание чл.14, във вр. чл.13 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22.03.1999г., за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО /впоследствие чл. 108 от ДФЕС/, приложим към момента на издаване на решението на ЕК, в сила, към датата на постановяването на този акт, отм. считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. По своя характер, решението е общ административен акт, съдържащ разпореждане за възстановяване чрез определянето на задължителни мерки, които Република България трябва да предприеме, при условията и сроковете, определени в решението, за установяването на конкретни случаи, за релевантния период на неправомерно предоставена помощ: от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 година. Адресат, изрично посочен в акта на ЕК, е Република България, която има задължението да изпълни разпореждането за възстановяване на несъвместимата помощ, като изпълни мерките и препоръките, при условията изрично постановени в диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година, относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) и SA.26217 (2011/С). Този административен акт, по своя вид и характер, попада изцяло в обхвата, на нормата на чл. 38, ал.3 от Закона за държавните помощи /ЗДП, ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г./, в относимата му редакция, към момента на постановяването на оспорения в настоящото съдебно производство /АУПДВ/ № РД05-25/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България.

Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., е предпоставка за образуването на административното производство от компетентния в РБългария орган, за предприемане на мерките по неговото изпълнение. Съгласно чл. 33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г., приложим към датата на издаването на оспорения в настоящото производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на Земеделието, храните и горите.

Административното производство по издаването на АУПДВ/ № РД05-25/13.03.2020 г., по отношение на жалбоподателя [фирма], започва с уведомление И.. № 70-5682/20.11.2019 г., с което на основание чл. 26, ал.1 от АПК, е уведомен, че в Министерство на земеделието, храните и горите, се открива производство по издаването на акт за установяване на публично държавно вземане, с посочено от административния орган правно основание: „на основание чл.38, ал.3 от ЗДП и чл.

162, ал.2, т.6 и 9 от ДОПК“, като на жалбоподателя е предоставен 14 дневен срок за представяне на доказателства, възражения и обяснения. Подадена е молба с вх. № 70 – 5682/05.12.2019 г. в което, е направено изрично искане за преглед на всички документи, на основание чл. 34, ал.1 от АПК. Тази възможност е предоставена на дружеството с протокол за достъп до административната преписка от 10.01.2020 г. От възражение вх. № 70-5682 от 22.01.2020 г. на МЗХГ, в което се излагат подробни аргументи относно незаконосъобразността на проведената от МЗХГ процедура за оценка на предполагаемата държавна помощ, при липсата на приета методология, неправилност и незаконосъобразност на оценките по същество, липса на предпоставките, посочени в Решението на ЕК, за предоставена държавна помощ по отношение на жалбоподателя, както и е направено възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на всички възможни вземания, във връзка с валиден и действителен Договор за замяна № 261/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 296, т. I, вх. рег. № 3500/23.05.2008 г. Изложени са и съображения за изтекла погасителна давност над 10 години от сключения договор за замяна.

Административното производство приключва с издаването на Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-25/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който по отношение на [фирма], е установено „публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в общ размер на 3 063 183,24 лв., от които „установен размер на задължението: 1 929 904 лв. и лихва: 1 133 279,24 лв.“, издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/, връчен на 19.03.2020г.

По делото са приети представените писмени доказателства с административната преписка, както и тези допълнително представени в съдебни заседания по делото.

С цел изясняване на фактите по делото, съдът е назначил Съдебно оценителна експертиза, Съдът кредитира заключението на вещото лице в съвкупност с останалите доказателства по делото, като обективно и безпристрастно дадено.

От правна страна.

Жалбата за процесуално допустима, подадена в законоустановения срок от надлежна страна, адресат на акта, с право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните аргументи:

Съдебният контрол за законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени в мотивите на акта, и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за издаването му норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

Обжалваният АУПДВ № РД05-25/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, е посочено, че същия е издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и

чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/.

За да прецени законосъобразността на проведеното административно производство, съдът съобрази приложимата нормативна уредба на общностното и националното право, за процесния случай, както и Съдебно оценителната експертиза, както следва:

Европейската регламентация на държавните помощи е залегнала в самите основополагащи договори на Европейската общност и Европейския съюз. Така чл. 87 от Договора за създаване на Европейската общност (сега чл. 107 от Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/) предвижда, че „Освен доколкото е предвидено друго в този Договор, всяка помощ предоставена от държава-членка или посредством държавни ресурси, в каквато и да е форма, която изкривява или заплашва да изкриви конкуренцията, давайки предимство на определени предприятия или на производството на определени стоки, ще се счита за несъвместима с вътрешния пазар, доколкото тя засяга търговията между държавите-членки.” За и с цел гарантирането на конкуренцията и равнопоставеността в рамките на общия европейски пазар, държавите-членки на ЕС, предоставят, по силата на самите договори, на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз, възможността да разрешава предоставянето на държавни помощи. Определени категории помощи са изключени от контрола на Европейската комисия, доколкото се приема, че техният ефект е незначителен. Разрешаването на мерките, представляващи държавни помощи, става или посредством групово освобождаване на цели категории помощи (напр. това се прави с Регламент 800/2008/ЕС), или посредством индивидуално освобождаване на съответната мярка, след нотификация- уведомление от страна на държавата-членка и изрично или мълчаливо разрешение ЕК, по реда на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/. Мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, от страна на ЕК, са нормативно установени в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО, приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, в сила, към датата на постановяването на акта на ЕК, отм. считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Регламент 659/99/ЕС задължава ЕК, да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, какъвто е и процесния случай, доколкото производството пред ЕК, е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване тя може да изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК, задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да иззме от бенефициента (облагодетелствания) тази помощ. Помощта се възстановява с лихва от датата, на която е била на разположение на бенефициента, до датата на възстановяването. Лихвата се определя от Европейската комисия и се публикува периодично в Официалния вестник на Европейския съюз. Начинът на възстановяването на помощта, обаче, е предоставен изцяло в правомощието на държавата-членка, да определи в националното си законодателство, норми, уреждащи начина и реда за възстановяване,

доколкото то дава възможност за незабавно и ефективно изпълнение на решението на Комисията, а в случай, че изпълнението е предмет на съдебен контрол от страна на националните съдилища – държавата-членка е длъжна да вземе всички необходими предварителни мерки, така че да не се осуети или забави възстановяването на помощта. В конкретния случай-не се установява предприемането на такива мерки от РБългария, в лицето на компетентния орган.

В тази връзка и в изпълнение на общностното право, в Република България е приет Закона за държавните помощи. Към момента /13.03.2020г./ на постановяването на оспорения в настоящото производство административен акт: Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-25/ 13.03.2020 г., правната рамка на националните норми, регулиращи възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ, установена от ЕК, по реда на чл.14 от относимия към момента на постановяването на решението на ЕК /05.09.2014г./ Регламент 659/99/ЕС, е приложим Закона за държавните помощи /ЗДП/, бр. 85 от 24.10.2017г. и Правилника за прилагане на закона за държавните помощи /ППЗДП/, ЗВ, бр.72 от 31.08.2018г. ЗДП е специален закон, уреждащ по силата на чл.1, т.6 от същия, националния ред и процедура по възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ. Съгласно чл. 33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г./, приложим към датата на издаването на оспорения в настоящото производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на Земеделието, храните и горите.

Регламент 659/99/ЕС, ЗДП И ППЗП, предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, освен ако 1/. изпълнението му бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, или 2/. ако в решението на ЕК, не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови. В последния случай компетентния български орган следва да издаде допълнително и акт за установяване на публично вземане. Процедурата за издаването на такъв надлежен акт по възстановяване е уредена в Глава VI от ЗДП. В него са уредени две правни хипотези, при които се възстановява неправомерно предоставена помощ. Първата предвижда възстановяване, въз основа директно на Решение на ЕК, когато то представлява ИАА, по отношение на конкретен бенефициер и конкретно определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване /главницата и лихвата/, по реда на чл.38, ал.1 и ал.2 от ЗДП. Втората хипотеза, е предвидена в нормата на чл. 38, ал.3 от ЗДП, когато не е индивидуализиран субект-бенефициер на държавната помощ и размера и в решението на ЕК.

Не е спорно в настоящото производство, че Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) и SA.26217 (2011/С), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на втората посочена по-горе хипотеза- на основание специалния закон-чл. 38, ал.3 от ЗДП. Императивната норма на чл.38, ал.3 от ЗДП, постановява, че:

„Когато с решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ или съответно на неправилно използвана държавна помощ не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на Административнопроцесуалния кодекс“. Т.е., националният компетентен орган, следва изрично да издири, идентифицира и определи наличието на нормативно-установените предпоставки за издаването на ИАА, по отношение на възможните бенефициери на помощ, за посочения в Решението на ЕК, период: за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 1.01.2007 г. — 27.01.2009 г. като издаде, законосъобразен ИАА, по отношение на такъв субект, отговарящ на изискванията за „бенефициер“, по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., който въпрос е предварителен, т.е. преюдициален за обосноваване наличието на държавна помощ, по отношение на конкретен частноправен субект, за относимия период и съответно, за възникване на задължението за възстановяване. Нормата на чл. 38, ал.4 от ЗДП, установява и специален ред за изпълнение на съответния ИАА, т.е. събиране на неправомерната помощ, установена по реда на чл.38, ал.3- от органите на Националната агенция по приходите /НАП/, по реда на ДОПК.

От посочената национална нормативна уредба, следва, че в процесния случай, компетентния национален орган- Министъра на земеделието, храните и горите, е следвало да издаде Акт за установяване на публично държавно вземане, на основание чл. 38, ал.3 от ЗДП, по отношение, на който изрично е предвидено приложението на процедурата по АПК, доколкото същия представлява ИАА, съгласно чл.21, ал.2 от АПК /в сила от 01.01.2019 г./, като спази и специалното производство, предвидено в чл. 38 и чл. 39 от ЗДП. Вземането по акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл.38, ал.3 от ЗДП, във вр. чл. 21, ал.2 от АПК, представлява публично държавно вземане по аргумент на чл. 6 от ЗДП, във вр. чл. 38, ал.4 от ЗДП. Макар и нормата на чл. 162, ал.2, т.6 от ДОПК, да визира само случаите на решения на ЕК, индивидуализиращи бенефициерите на неправомерна държавна помощ, в хипотезата на чл. 38, ал.1 от ЗДП, доколкото събирането на вземанията по акт за установяване на публично държавно вземане по реда на чл. 38, ал. 3 от ЗДП, на основание чл. 38, ал.4 от ЗДП, е изрично предвидено да бъде извършвано по реда на ДОПК, то следва да приемем, че валидно и законосъобразно проведено административно производство по реда на чл.38, ал.3, съгласно посочената по-горе нормативната уредба, следва да приключи с постановяването на установителен индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 38, ал.3 ЗДП и чл. 21, ал.2 от АПК, представляващ изпълнително основание, по смисъла на чл.165 от ДОПК.

Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-25/ 13.03.2020 г., изд. от Министъра на земеделието, храните и горите, по аргумент на чл. 82, ал.2 от АПК, подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по реда на чл.145 и сл. от АПК. Същият е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия по чл. 33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г./, поради което и не се констатира порази обосноваващи отмяната му на основание чл. 146, ал.1 от АПК. Постановен е в писмена форма, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържа посочване на фактическите и правни основания за издаването му, поради

което и съдът приема, че не се констатира основание за незаконосъобразност по смисъла на чл. 146, ал.2 от АПК.

Настоящият съдебен състав, въз основа на представените доказателства, вкл. и СОЕ счита, че в производството по издаването на процесния АУПДВ, са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, опорочаващи акта, с който производството е приключило.

С разпоредбата на чл. 38, ал.3 от ЗДП, се установява задължение за провеждане на производство по реда на чл.38, ал.6 от ЗДП, във вр. чл. 39 от ЗДП, в сроковете и при указанията, изрично обективирани в диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) и SA.26217 (2011/С). Решението на ЕК, освен, че изрично се посочва в акта, съгласно ЗДП, доколкото представлява общ административен акт, който не индивидуализира бенефициер и размер на помощта, представлява материално-правна предпоставка за инициране на производството, но администраторът на помощ, е компетентният национален орган, който дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на ИАА-акт за установяване на публично задължение, в съответствие с приложимите общностни и национални материално правни и процесуални норми и указанията на ЕК, по отношение на конкретния частноправен субект-жалбоподателя на [фирма], като изследва всички относими факти, съгласно указанията по диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. Същевременно българската държава, в случая, в лицето на Министъра на храните, горите и земеделието, следва да извърши проверките, в рамките на установените от ЕК, срокове в решението.

Настоящият съдебен състав приема, че формално от страна на административния орган, са спазени правилата по издаването на процесния административен акт, във връзка с уведомяването на жалбоподателя за започнатото административно производство, предоставянето на възможност за запознаване с преписката и депозирането на възражение от страна на [фирма], посочени във фактическата част на настоящия съдебен акт, поради което и не се констатират съществени нарушения на нормите на чл. 26 и 34 от АПК, във вр. производството по Глава VI от ЗДП. Проведено е надлежно производство по ЗОП, за определяне на оценител на недвижимите имоти, предмет на замяната на горски имоти, по отношение на която е иницирана проверката за наличието на държавна помощ, поради което и не се констатират нарушения на административнопроизводствените правила по провеждането на обществената поръчка и определения с Решение № 862/29.09.2017 г., изпълнител - [фирма]. По административната преписка, обаче, липсват доказателства, за извършена предварителна проверка или извършена такава в хода на административното производство, както и събирането на доказателства, във връзка с основанията предварителен въпрос, идентифициращ конкретния жалбоподател, като „бенефициер“, по смисъла на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. Само факта, че процесната сделка за замяна, попада в периода от 1.01.2007 г. до 27.01.2009 г. определен, в Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., като период в който се идентифицира неправомерно приведена в действие, несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, в нарушение на чл.108, пар.3 от ДФЕС, не е достатъчно основание за издаването на ИАА. Решението на ЕК, общностните и национални норми, предвиждат императивни норми, които

представляват абсолютни отрицателни предпоставки, за издаването на ИАА, по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП, посочени изрично и в Решението на ЕК и задължаващи, министъра на земеделието, храните и горите, да ги изследва, прецени и конкретно, обоснове в оспорения АУПДВ, с всички елементи за наличието на качеството „бенефициер“, по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС. В процесния случай, както по административната преписка, така и в оспорения акт, липсват данни и доказателства в този смисъл, което е в противоречие с материалния закон и обосновава, дори само това основание сочи незаконосъобразност на оспорения акт.

По делото не са представени и данни и доказателства, установяващи приемането и прилагането на методи и процедури, одобрени от националния компетентен орган - Министъра на земеделието, храните и горите, в качеството му на администратор на помощ, в изпълнение на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., както и във връзка с осъществяването на специалната процедура по реда на чл.38, ал. 9 и 10 от ЗДП. Диспозитивът на решението на ЕК, съдържа мерки, задължителни по отношение на РБългария, като определя в член 4. началния момент на възстановяването на сумите, които биха представлявали неправомерно приведена в действие помощ, по сделки за замяна за периода 01.01.2007-27.01.2009 г. на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост, лихвата за забава и периодът за изчисляването и. Методиката „предложена“ от ЕК, в т. 7.2, съображения (172)-(175) от Решение на ЕК С(2014) 6207final/ 5.09.2014г., изрично е окачествена от ЕК, като възможна „отправна точка“, за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ, която ЕК комисия счита, че държавата следва да спазва. При методиката, предложена от ЕК, в съображения (172)-(175), изрично е посочено, че „корекция“, по този ред на „първоначалната сума, следва да се направи за тези случаи, при които парцел земя държавна собственост с по-висока административна стойност е бил заменен срещу парцел земя частна собственост с по-ниска административна стойност“. От цялостният анализ на съдържанието на мотивите по т. 7.2 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г, се установява, че ЕК предоставя възможност РБългария, да определи административна стойност на парцелите, която е база за определянето на размера на несъвместимата държавна помощ, определена вече, по предложената от ЕК, формула. Предоставена е възможност, на националния компетентен орган, „когато тази методика, не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно размера на сумата, получена от бенефициера“, българския компетентен орган, да извърши оценка на пазарните цени на заменените парцели към момента на сключване на сделката с помощта на независим експерт, който е квалифициран да извършва такива оценки...чрез тръжна процедура“. Видно от съдържанието на решението на ЕК, компетентният национален орган следва да определи конкретната методика, по която ще извършва оценката на административната стойност и методика за оценка на размера на несъвместимата държавна помощ, ако са налице предпоставките по съображения (172)-(175), или в условията на алтернативност - да използва независим експерт, оценител, при наличието на предпоставките по съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г. Във всички случаи, обаче, министърът на земеделието, храните и горите, в изпълнение на решението на ЕК, е следвало да приеме конкретна методология, за определяне на административна стойност, за определяне на конкретен размер на несъвместима държавна стойност и съответно извършване на оценката. Именно такъв е и смисълът, установен в националния закон, а именно чл. 38, ал. 7

ЗДП, който постановява две различни алтернативни възможности за установяване размера на държавната помощ, подлежащ на възстановяване- по т. 1 и по т.2. В процесния случай, без за това да са налични данни и доказателства, по административната преписка и делото, оценка е извършена, явно по реда на чл. 38, ал.7, т.2 от ЗДП, който препраща към чл.38, ал.7, т.10 ЗДП, който визира конкретно решение на ЕК. В случая, обаче, Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г., именно по изложените по-горе съображения, изведени от мотивите на акта на ЕК, без същите да са възпроизведени в диспозитив, обвързващ държавата-членка, не определя конкретна методика, а предпоставя и задължава българската държава-да определи начин и метод, съобразно различните хипотези по съображения (172)-(175) или съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г.

В настоящото производство, безспорно е установено, че с Договор за замяна № 261/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 296, т. I, вх. рег. № 3500/23.05.2008 г., който обективира вещно-правен акт /от 23.05.2008г./, а именно сделка по замяна на горска територия, съгласно който дружеството е заменило имоти негова собственост, с обща площ 3 818,346 дка., находящи се в землищата на [населено място], [населено място], с Топола, оценени по Наредбата за базисните цени на 4 728 652,34 лв., срещу държавен имот с идентификатор 53045.639.3, с площ от 421,877 дка, находящ се в [населено място], общ. Н., обл. Б. по кадастралната карта, одобрена със Заповед № РД – 18 – 59/14.09.2006 г. на изп. Директор на АК и Акт за частна държавна собственост № 4023 от 01.12.2006 г., регистър 1, картотека 15/05 досие РЗ 4023, вписан в Служба по вписванията – Н. под № 79, том X., вх. № 9333, д. № 8089 от 06.12.2006 г. , на областна администрация – Б., оценен по Наредбата на 4 866 945,18 лв.

Съгласно чл. 5 от договора, изрично е удостоверено, че държавният имот е с по – висока стойност и заявителят заплаща разликата между цените на двата имота, по банкова сметка на ДА по горите, видно от платежно нареждане до Първа инвестиционна банка от 14.05.2008 г. Всички разноси по сделката са за сметка на [фирма], като изрично договора съдържа клауза по чл. 11 от същия, а именно, че начинът на трайно ползване на имота не се променя. Договорът е сключен и въз основа на изрична Заповед № 755/30.04.2008 г. на Председателя на Държавна агенция по горите- влязъл в сила административен акт. Т.е. в конкретната хипотеза, административната цена на заменения от държавата парцел, е по-висока от административната цена на частния имот, като същевременно и разликата до по-високата сума, е била заплатена от [фирма]. В този случай, компетентния национален орган - Министъра на земеделието и храните, е следвало да проведе надлежна и законосъобразна процедура по чл. 38, ал.7, т.2 ЗДП, при спазване изискванията на т.10 и 11 от същия, които препращайки към „условията и сроковете“, в случая на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г., го задължават да определи адекватна административна стойност на обектите, предмет на замяната и метод за количествено определяне на стойността, на помощта, подлежаща на възстановяване, доколкото, в хипотезата на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г., такова не е предвидено. Въз основа на изложените аргументи и правни норми, съдът прави извод за основателност на възражението на жалбоподателя [фирма], за незаконосъобразност и неправилност, поради липсата изобщо на приета методология, или вътрешно-нормативен акт, определящ метод за оценка и определяне размера на възможната предоставена държавна помощ, както и липсата на акт, обосноваващ в тази хипотеза, наличието на неправомерно

предоставена помощ. По делото е приложена от страна на ответника „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“, видно от който са посочени бланкетно извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година и то в хипотезата на съображения (172)-(175) от Решение на ЕК. Липсват правни основания по отношение на определената стойност на имотите представена в табличен вид, на стойността на подлежаща на възстановяване неправомерно предоставена държавна помощ, по отношение на конкретния жалбоподател-главница и съответно изчислената по нея лихва. Във връзка с установеното, съдът приема, че от ответната страна, която носи доказателствената тежест, в настоящото производство, не се установи по безспорен и категоричен начин, стойността по основание и размер на твърдяната неправомерната помощ, подлежаща на възстановяване, по отношение на конкретния жалбоподател, наличието на валидни и законосъобразни правила и методи, за определянето стойността /като главница/, на вероятно подлежащата на възстановяване неправомерно предоставена в конкретния случай държавна помощ, което е в нарушение на специалния ред по ЗДП, в частност-производството по чл.38-39 от ЗДП. Посоченото, представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и обосновава незаконосъобразността на оспорения административен акт, постановен при наличието на порок по чл. 146, ал.3 от АПК.

По отношение на лихвата, която е акцесорно вземане и следва и се основава на главното вземане, нейната дължимост, необосноваността и недоказаността на главното вземане, обосновава и неоснователността на акцесорното, поради което и конкретното изчисляване на размера е ирелевантно за казуса, макар и правилно установено въз основа на приложимите общностни норми.

Въз основа на приетите по делото доказателства и приложимия закон, съдът намира, че оспореният в производството административен акт, е незаконосъобразен и поради наличието на обстоятелствата по чл. 145, ал.4 и ал. 5 от АПК, поради противоречие с материалния закон, същия е необоснован и противоречащ на целите на закона.

Неправомерното предоставяне на държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 01.01.2007 г. – 27.01.2009 г. и несъвместимостта ѝ с вътрешния пазар, са установени с влязло в сила на решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година. Решението на Комисията не съдържа индивидуализация на получателите на помощта и размерът на помощта, която подлежи на възстановяване, поради което и на основание чл. 38, ал. 3 ЗДП те се определят с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на АПК от администратора на помощ. В чл. 38, ал. 6 ЗДП е предвидено, че в случаите по ал. 3 администраторът на помощ е длъжен да установи лицата, получатели на помощта и размера на получената от всяко лице помощ. По силата на чл. 170, ал.1 АПК доказателствената тежест за установяването им, е на административния орган. При издаването на оспорения административен акт, министърът на земеделието, храните и горите не е установил качеството „бенефициер“ на неговия адресат. Съгласно съображение (125) от решението на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година въпросът дали потенциалните бенефициери на сделките за замяна са предприятия по смисъла на чл. 107, §1 от ДФЕС следва да бъде разгледан предварително. Това е така, защото правилата за държавните помощи се

прилагат само когато бенефициерът е предприятие. В съображение (126) е посочено, че Съдът на ЕС определя понятието „предприятие“ за целите на чл. 107, § 1 от Договора като субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от правния му статут и начина му на финансиране. Съгласно Съда на ЕС всяка дейност, която се състои от предлагане на стоки и услуги на даден пазар представлява стопанска дейност. Класификацията на даден субект като предприятие по този начин винаги е свързана с определена дейност. В тази връзка в съображение (127) Комисията е отбелязала, че определени бенефициери на оспорваните сделки за замяна не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава и не могат да се считат за предприятия по смисъла на чл. 107, §1 от Договора. В съображение (128) е посочено изрично, че в останалата си част решението на ЕК се отнася само до тези бенефициери на сделките за замяна, които представляват предприятия по смисъла на цитираната разпоредба от Договора. От изложеното следва, че качеството „предприятие“ по смисъла на чл. 107, § 1 от Договора е фактически въпрос, който подлежи на установяване във всеки конкретен случай, при издаването на АУПДВ в хипотезата на чл. 38, ал 3 ЗДП. В оспорения административен акт липсват мотиви, въз основа на които [фирма] е определен като „предприятие“ по смисъла на чл.107, §1 от ДФЕС и „бенефициер“ на държавна помощ. Такива не се съдържат и в публикувания от органа списък на бенефициерите на несъвместима с вътрешния пазар помощ по решението на ЕК от 05.09.2014 г. В съображение (142) от решението, Комисията изрично е отбелязала, че понятието „предприятие“ в член 107, параграф 1 от Договора е обективно понятие, така че въпросът дали предприятията предлагат стоки и услуги на даден пазар и по този начин се конкурират с други предприятия и участват в търговията в рамките на Съюза, трябва да се определи с оглед на дейностите, действително извършвани от тези предприятия, а не дали са спазени определени национални правни формалности. В оспорения АУПДВ липсват мотиви за такава преценка от страна на административния орган.

Съдът счита за основателно твърдението в жалбата, по отношение на методиката посочената в съображение (173) от решението на ЕК формула. Прилагането на тази формула изисква i) определяне на разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя частна собственост и административната цена на този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени и ii) определяне на разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя държавна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с Наредбата за базисните цени. Положителната разлика между стойността ii) и стойността i) определя първоначалният размер на държавната помощ, получена в резултат на сделката за замяна. В случая административните цени на горските земи държавна и частна собственост са посочени в договора за замяна от 22.05.2008 г. и не са спорни по делото. Поради това от съществено значение за размера на държавната помощ подлежаща на възстановяване е определяне размера на реалните пазарни цени на заменените имоти. При определянето им следва изцяло да бъде отразена икономическата стойност на тези земи към момента на замяната (съображение 174). В съображение (175) Комисията изрично е отбелязала, че българските органи притежават информация и за пазарните цени на всички парцели, засегнати от сделки към момента на замяната съгласно електронна таблица, изпратена на 21 януари 2014 г. в становище 2014/032997. В оспорения акт липсват мотиви и по делото не са налице

данни, информацията за пазарните цени, предоставена на ЕС в посоченото становище да е използвана за определяне размера на помощта съобразно методиката/формулата посочена по-горе, респективно съображения за причините, поради които е неприложима. Административният орган е определил пазарните цени чрез експертна оценка, извършена от независим оценител, определен по реда на ЗОП – А. АД съгласно чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗДП. В съображение (176) е посочено, че този начин на определяне на пазарните цени се използва, когато българските органи могат да изразят основателни съмнения, че тази методика не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно сумата, получена от бенефициера. Съгласно решение на Съда на ЕС по дело C-239/09, което се отнася до продажбата от публични органи на земи или сгради на предприятие или на лице, извършващо стопанска дейност е посочено, че такава продажба може да крие елементи на държавна помощ по-специално когато не се извършва на пазарна стойност т.е. на цената, която частен инвеститор, действащ в нормални условия на конкуренция, би могъл да определи (т. 34 и решение по дело C-290/07, т. 68). Според Съда от изложеното следва да се приеме, че когато националното право установява правила за изчисляване на пазарна стойност на земи с оглед на тяхната продажба от публични органи, за да съответстват тези правила на чл. 87 от Договора, при прилагането им във всички случаи трябва да се получи цена, която е възможно най-близка до пазарната стойност. От цитираните решения на Съда на ЕС и съображения на ЕК, следва да се приеме, че не е необходимо приемането на методика за определяне реалните пазарни цени на заменените горски земи, с нарочен акт на административния орган. Достатъчно е използването на нормативно установени методи за оценка, които след съответните корекции, да доведат до получаването на цена, възможно най-близка до пазарната стойност на земените имоти към датата на договора за замяна. В конкретния случай от представените по делото оценителски доклади се установява, че при оценката са използвани метод на пазарните аналози и метод на приходната стойност. При прилагането на метода на пазарните аналози за горската земя, държавна собственост са използвани само и единствено данни продажби на земеделски земи. При липса на продажби на горски земи в землището на общините Н., С. и Ш. на основание § 1, т.4а от ДР на ЗДП, която норма е приложена при изготвянето на оценка, е допустимо използването на продажби на горски територии в съседни землища. В оценителския доклад липсват данни за продажби на горски територии в съседни землища или липсата на такива към релевантния период на 2008 г. За горските земи, частна собственост, находящи се в землището на [населено място], [населено място], с Топола, е ползвана информация за пазара на поземлени имоти за 2009 г., поради липса на такава информация за 2007 г., годината предхождаща замяната. Няма данни в оценителския доклад да са проучвани пазарни аналози за релевантния период на 2008 г. При това положение не може да се приеме, че определените чрез експертната оценка пазарни цени на процесните имоти, отразяват икономическата (пазарната) им стойност към момента на замяната през 2008 г. Това е стойността, релевантна за определяне на размера на полученото предимство по конкретната сделка за замяна, съответно преценката за приложението на условията, посочени в чл. 2 и 3 от решението на ЕК, при които индивидуалната помощ по съответната сделка за замяна не представлява помощ или представлява помощ *de minimis*, която се счита съвместима с вътрешния пазар. В тази връзка следва да се посочи, че целта на възстановяването на неправомерната и несъвместима държавна помощ е

възстановяване на конкуренцията в положението преди привеждането ѝ в действие. Следователно и по-висок размер на пазарните цени, който не съответства на икономическата (пазарната) стойност на заменените горски земи към момента на сключване на договора за замяна, не осигурява постигането на тази цел. В този смисъл са и установяванията направени в СОЕ. В последната експертът е посочил, че липсва точно определена Методика /като нормативен или индивидуален акт/ по която да бъде изготвена оценка за пазарната стойност на имоти – горска територия във връзка с определяне на „несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване“ по реда на Закона за държавните помощи /ЗДП/.

От друга страна, заданието на административният орган за изготвяне на оценката от независим оценител ([фирма]) е за определяне на „реални пазарни цени“ на горски територии, каквото понятие няма нито в ЗДП, нито в ЗДС или в „Наредба за оценка на поземлени имоти в горски територии“.

В оценката на административния орган са цитирани /без да се представят/ аналози, които са 3 години преди замяната и 1.5 година след процесната замяна, като няма нито един аналог в едногодишен период преди 30.04.2008г.

Експертът е посочил, че съгласно „Наредба за оценка на поземлени имоти в горски територии“ - Чл. 6. (Изм. и доп. - ДВ, бр. 34 от 2016 г.) (б) (Изм. - ДВ, бр. 34 от 2016 г.) - Оценителят може да определи цена извън реда по ал. 2 - 5 по други методи, описани в доклада за оценка, при спазване на изискванията на чл. 4, ал. 3. При тези условия данъчната оценка на процесните имоти може да бъде възприета и като „пазарна цена“ на същите при условията на чл.6, ал.6, във връзка с чл. 4, ал.3 от Наредбата за оценка на поземлени имоти в горски територии, доколкото този метод на оценка е допустим и предвиден в българското законодателство. Данъчна оценка на земеделски земи, съгласно Чл. 19. (1) Данъчната оценка на земеделските земи се определя въз основа на данъчната базисна стойност за един квадратен метър, в зависимост от начина на трайно ползване и категорията, коефициента за местоположение и площта, по следната формула: $ДО = БС \times K_m \times ПЗ$, където: ДО е данъчната оценка в левове; БС - базисната данъчна стойност на 1 кв.м в левове; K_m - коефициент за местоположение; ПЗ - площта на земята в кв.м. (2) Данъчната оценка на гори върху земеделски земи се определя като за земеделски земи с трайни насаждения. (3) Когато се налага да се оценят земи от горския фонд, те се оценяват като гори върху земеделски земи. (4) (Нова - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г.) Данъчната оценка на видовете земи от горския фонд се определя, като се приравнява типът месторастене на земите от горския фонд към категорията земеделска земя по следната таблица: Римските цифри са горскорастителен пояс; * - месторастене; А - много бедна земя; В - бедна; С - средно богата; D - богата; Цифрите: 0 - много сухо; 1 - сухо; 2 - свежо, и 3 - влажно. В чл. 20. Базисната данъчна стойност (БС) се определя в левове за един квадратен метър земеделска земя съобразно категорията на земята и начина на трайното ползване: Във връзка с изложеното е достигнал до извода, че данъчната оценка (индикация за пазарна стойност) **на ПИ 53045.639.640** ЧДС с площ 421.877 дка е **142 003.80 лева**. Данъчната оценка (индикация за пазарна стойност) на ПИ с обща площ от 3 818.346 дка собственост на Жалбоподателя е **662 345.55 лева**

Настоящият съдебен състав, намира за основателни и наведените от жалбоподателя основания, за противоречие с целта на закона, в смисъл на противоречие с основополагащи принципи на общностното, националното и

международното административно право. Констатираните нарушения на материалния закон и административнопроизводствените правила, свързани с неизпълнение от административния орган, на императивни норми на националното и общностното право по постановяването на акт за установяване на административно вземане по реда на чл.38, ал.3 от ЗДВ, посочени по-горе, са в противоречие с основни принципи на административното право, каквито са принципа на правна сигурност и оправдани правни очаквания, установени от нормите на българското национално право в чл. 12 и чл. 13 от АПК и последователно развити и поддържани в практиката на Съда на Европейския съюз /С. 120/86 Mulder van Landbouw en Visserij /1998/ Е. 2321; С. 74/74 CNTA SA v С. /1975/ Е. 533; С. С-340/98 I. v Council и др/. Това в допълнение, обосновава незаконосъобразност на оспорения административен акт, на основание чл. 146, ал. 5 от АПК.

Не се споделят възраженията за изтекла погасителна давност. Съдът счита, че в конкретния случай е приложима давността по европейското законодателство. Съгласно т. 2 от диспозитива на посоченото решение член 16 параграф 2 от Регламент 2015/1589, съгласно който подлежащата на възстановяване помощ, включва лихви и принципът на ефективност, посочен в параграф 3 на същия член, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национален давностен срок към възстановяването на помощ, когато този срок е изтекъл още преди приемането на решението на комисията, с което тази помощ се обявява за неправомерна и се разпорежда възстановяването ѝ или когато този давностен срок е изтекъл основно поради закъснението на националните органи при изпълнението на това решение. Даденото тълкуване е приложимо в настоящия случай, тъй като съгласно решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горски земи, е приведена в действие от Република България в нарушение на изискването за предварително уведомяване на Комисията. В този случай съгласно т. 51 от цитираното решение на Съда на ЕС получателят не може валидно да се позовава на оправдани правни очаквания относно правомерността на разглежданата помощ. В същия смисъл е и решение по дело С-349/17, т.98. Според Съда на ЕС принципът на правната сигурност, който давностните срокове имат за цел да гарантират, не може да бъде пречка за възстановяване на обявена за несъвместима с вътрешния пазар помощ (дело С-627/18, т.60). В процесния случай решението на ЕК, С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година е издадено в рамките на 10 годишният давностен срок по чл. 15 от приложимия по време Регламент (ЕО) № 659/99, отменен с Регламент № 2015/1589. От доказателствата по делото е установено, че компетентният национален орган е забавил изпълнението на посоченото решение, като е издал оспорения АУПДВ по чл. 38, ал. 3 ЗДП на 13.03.2020 г. При тези обстоятелства и предвид цитираната съдебна практика на Съда на ЕС давностният срок, предвиден в националния закон не следва да се прилага. В този смисъл е и решение № 5042/20.04.2021 г. на ВАС – I – во отделение, по адм. дело № 10923/2020 г.

Във връзка с установеното, съдът прави извод, че АУПДВ № РД05-25/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, е незаконосъобразен, като постановен при наличието на съществени нарушения на административно производствените правила, приложимия материален закон и несъответствие с целта на закона, обективизирана в основни принципи на националното и общностното административно право. По изложените съображения и на осн. чл.

168, ал. 5 от АПК обжалваният акт следва да бъде отменен, като незаконосъобразен и преписката да се изпрати на компетентния административен орган за проверка за наличието на данни и обстоятелства и провеждане на надлежно производство реда на чл. 38, ал.3 от Закона за държавните помощи, при спазване на указанията, посочени в мотивите на това решение.

По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

Предвид изхода на спора на жалбоподателя се дължат направените такива в общ размер на 550 лв. (50 лв. – ДТ и 500 лв. депозит за вещо лице).

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], вписано в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], СО-район „И.“, п.к. 1756,[жк], [улица], чрез адв. М. и адв. Т., АУПДВ № РД05-25/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, като незаконосъобразен.

ИЗПРАЩА делото, като преписка на Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, за предприемането на действия по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г., относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) и SA.26217 (2011/С), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, по отношение конкретно на [фирма], ЕИК:[ЕИК], при съобразяване и спазване на указанията, дадени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, да заплати на [фирма], вписано в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], СО-район „И.“, п.к. 1756,[жк], [улица], представлявано от адв. М. и адв. Т., сумата от 550 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: